

F. B. Hole

**Závěrečné poselství
Starého a Nového zákona**

z přednášky o Malachiáši 4,1–6 a Zjevení 22,8–21

Malachiáš 4,1-6:

1. v.: „*Neboť aj, den prichází, hořící jako pec; a všichni zpupní a všichni činitelé bezbožnosti se stanou strništěm; a přicházející den je spálí, praví Pán Zástupů, takže jim nezanechá ani kořen ani ratolest.*“ 2. v.: „*Ale vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na jeho křídlech. A vytáhnete a budete poskakovati jako vykrmená telata.*“ 3. v.: „*A rozšlapete bezbožné, neboť se stanou popelem pod vašimi podrážkami v den, který učiním, praví Pán Zástupů.*“ 4. v.: „*Vzpomínejte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Orébu pro celý Izrael – ustanovení a práva.*“ 5. v.: „*Aj, posílám také Eliáše, proroka, dříve než přijde den Páně, veliký a hrozný.*“ 6. v.: „*A on obrátí srdce otců k jejich dětem a srdce dětí k jejich otcům, abych nepřišel a neranil zemi kletbou.*“

Zjevení 22,8-21:

8. v.: „*A já, Jan, jsem ten, /který jsem tyto věci/ slyšel a viděl; a když jsem /je/ slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, který mi tyto věci ukázal.*“ 9. v.: „*A on mi říká: Hleď, abys toho nedělal. Jsem tvůj spoluslužebník a tvých bratří, proroků a těch, kteří ostríhají slova této knihy. Klaněj se Bohu.*“ 10. v.: „*A on mi říká: nezapečetuj slova proroctví této knihy; neboť čas je blízko.*“ 11. v.: „*Kdo činí nesprávně, čín ještě nesprávně, a kdo je nečistý, znečišťuj se ještě, a kdo je spravedlivý, působ ještě spravedlnost, a kdo je svatý, buď ještě posvěcen.*“ 12. v.: „*Aj, přijdu brzo //nebo: rychle, nebo: spěšně//, a má odplata se mnou, abych odplatil jednomu každému, /podle toho, jaké jest/ jeho dílo.*“ 13. v.: „*Já /jsem/ Alfa a Omega, počátek a konec, první a poslední.*“ 14. v.: „*Blahoslavení ti, kteří si umývají šaty, aby měli oprávnění ke stromu života a vešli branami do města!*“ 15. v.: „*Venku jsou psi a čarodějníci a smilníci a vrahové a modláři a každý, kdo miluje a činí lež.*“ 16. v.: „*Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám osvědčoval tyto /věci/ ve shromážděních. Já jsem kořen a rod Davida a zářící hvězda jitřní.*“ 17. v.: „*A Duch i nevěsta říkají: Pojd'! A kdo to slyší, řekni: Přijď! A kdo tu žízní, nechť přijde; kdo chce, vezmi si vodu života zdarma.*“ 18. v.: „*Já osvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdyby někdo přidal k těmto /věcem/, /že/ Bůh mu přidá ran, které jsou napsané v této knize;*“ 19. v.: „*a kdyby*

někdo odňal ze slov knihy tohoto proroctví, že Bůh odejme jeho podíl na stromu života a na svatém městě, o čemž jest psáno v této knize. “ 20. v.: „Ten, který osvědčuje tyto /věci/, říká: Ano, přijdu brzo //anebo rychle, nebo spěšně//. – Amen. Přijď, Pane Ježíši!“ 21. v.: „Milost Pána našeho Ježíše /Krista/ /budiž/ se všemi /svatými/!“

Poslední slova vždycky zvláště vzbuzují naši pozornost. V obou přečtených místech jde jednak o poslední slova, která Bůh dal skrze starozákonní proroky, a dále o poslední slova, obsažená v závěrečném prorockém poselství Nového zákona.

Malachiáš prorokoval více než 400 let předtím, než přišel Kristus. Potom následovalo určité období, kdy nebe mlčelo. Dnes žijeme v určitém dlouhém období, které rovněž bylo nazváno Božím mlčením. Lidé nemohou pochopit, že Bůh se zdánlivě vzdálil do Svého nebe a zavřel kovové brány. Mnohé (věci) ve světě leží ve zlém stavu, a přesto se zdá, jako by Bůh k tomu nic neřikal. Přesto však, jestliže nebe mlčí, tedy z dobrého důvodu: Bůh mluvil ve Svém Synu a nabídl všechno, co mohl nabídnout, pokud jde o milost. Jediné, co ještě zbývá, je pro Boha, aby mluvil ve Svém hněvu a navštívil lidi vážným soudem. Nevěřící kritizují Boha a táží se: „Proč nic nedělá?“ Avšak kdyby něco dělal, byli by zachráněni soudem. Protože řekl všechno, co mohlo být v milosti řečeno, nyní mlčí, než pak bude opět mluvit v soudu.

Ve Starém zákoně nalézáme zprávu, jak Bůh vzbudil Mojžíše a proroky a skrze ně stanovil Své nároky na lidi a zvláště na Izrael. V Novém zákoně nalézáme zjevení milosti a spasení v Kristu. Protiklad mezi oběma závěrečnými poselstvími je velice poučný a pomáhající. Ačkoli tu jsou nápadné rozdíly, zjišťujeme, že v obou lze nalézt určité myšlenky. Například je v obou místech zmínka o příchodu Páně. Ve Starém zákoně je On slunce spravedlnosti, v Novém /zákoně/ zářící hvězda jitřní. Až On vzejde jako slunce, stane se to „se zdravím na jeho křídlech“. Sluneční světlo má často blahodárný účinek. Až Pán přijde ve Své slávě, přinese zdraví pro bohabojné a pro ty, kteří se bojí Božího jména, jak to stojí ve 2. verši. Pro bezbožné však tento den bude, jak to říká 1. verš, jako hořící pec. Je známo, že jsou krajiny, jako např. v Mezopotámii, kde slunce může pálit s hrozným žářem a teploty tam někdy stoupnou až na 50 stupňů ve stínu. Tak tomu bude, až Ježíš přijde jako slunce spravedlnosti, (že) bude jako hořící pec pro bezbožné, kteří budou jako strniště,

zatímco pro Jeho svaté to bude znamenat uzdravení. Bůh toho dne udělá rozdělovací čáru mezi takovými, kteří se bojí Jeho jména, a takovými, kteří se ho nebojí. Také ve Zjevení 22 se mluví o příchodu Páně, třebaže z jiného pohledu, a rozdělovací čára mezi bohabojnými a bezbožnými bude vedena rovněž ostře, zvláště v 11. verši.

Oba závěrečné oddíly se vyznačují ještě něčím jiným: Boží slovo je (tu) velice silně zdůrazněné. V Malachiáši to vidíme ve 4. verši: „*Vzpomínejte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Orébu pro celý Izrael – ustanovení a práva.*“ Byli tací, kteří se báli Pána a rozpomínali se na Jeho jméno a rozmlouvali mezi sebou, a to byli ti, na které Pán obracel Své oko. Zde nalézáme poslední slova poučení pro tuto bohabojnou skupinu, která měla přetrvat 400 let, dokud je nenavštíví „*východ z výsostí*“ (Luk. 1,78). Prorok chce říci: Rozpomínejte se na zákon Mojžíšův ve všech jeho částech, nejen v některých, a nenechte nepovšimnutou žádnou jednotlivost; myslte i na to, že to je psáno pro celý Izrael, a tedy pro každého, kdo patří k Izraeli. Jeho poselství by se mohlo shrnout:

Celé Boží slovo pro celý Boží lid.

Tento bohabojný zástup mohl být pokoušen myslet si, že zákon se během času poněkud změnil. Jejich národ byl zaveden do zajetí, a oni byli vnuky nebo pravnuky těch, kteří se pod Zorobábelem, Ezdrášem a Nehemiášem a jinými vůdci, které Bůh vzbudil, navrátili zpět. Byli tu nyní jako určitý, jaksi zlomený a pokořený národ v zemi. Snadno si mohli říci: „Sotva se asi potřebujeme starat o **celý** zákon. To či ono už nepotřebujeme vidět tak úzce.“ Přesto prorok říká: „Ne, mějte zřetel na původní slovo, které vám Bůh dal, ve všech jeho jednotlivostech. Všechno je pro vás. Dává vám to světlo a vedení o Božích myšlenkách i tehdy, když velká část vašeho národa je dosud v zemi svého zajetí.“

Rád bych udělal určitou paralelu mezi naší dnešní dobou a dobou toho národa. Ve světě skutečně došlo k mohutným změnám ode dnů apoštolů, ale Nový zákon se nezměnil. Vždy ještě je **celé Boží slovo pro všechny Boží svaté**. Není to žádná opovázlivost, řekneme-li: „Jsem jeden z Božích svatých, proto to platí i pro mne.“ Máme to dnes pro sebe brát méně přesně? Utrpěli bychom tím duchovně, kdybychom to dělali, neboť nemáme právo významově měnit Boží slovo. Můžete se spolehnout na to, že Bůh, který dal původní zjevení a poučení skrze apoštoly, přesně věděl, jak se bude vyvíjet historie

Církve v nejbližších dvaceti stoletích. Apoštol Pavel řekl v 1. Korintským 14,37: „*Domnívá-li se někdo, že je prorok anebo duchovní, nechť pozná, že to, co vám píše, je přikázání Páně.*“ Proto to platí pro nás všechny i dnes.

Nyní přejdu k úseku Zjevení. Opět je kladen veliký důraz na Boží slovo. V 7. verši nalézáme: „*Blahoslavený, kdo zachovává slova proroctví této knihy!*“ Jistěže je v první řadě míněna kniha Zjevení, ale právě tak není žádná pochybnost, že bylo Božím plánem, že kniha Zjevení měla tvořit závěr Nového zákona. Proto tento výrok v širším smyslu zahrnuje celé Písmo a zvláště Nový zákon.

A jaká jsou to proroctví; jaká úžasná odhalení! Ne jako tenkrát, když Bůh ustanovoval Svůj zákon, aby člověka zkusil a jemu tím jasně ukázal jeho hříšnost a bídu, nýbrž proroctví, která zjevují, co On v Kristu – tom druhém Člověku a posledním Adamovi – oznámil a dokonal. První člověk padl v zahradě rozkoše, když všechno bylo k jeho prospěchu. Druhý vítězně odolal (nepříteli), stoje na poušti, a viděl před sebou všechn možný nedostatek. A pak Bůh v proroctvích této knihy rozvíjí slavné výsledky, které vzešly z vítězství Krista.

Blahoslavení jsme, jestliže „ostříháme, zachováváme“. Jak „ostříháme, zachováváme“? Jen uposlechnutím a uskutečněním. Můžeme hromadit rozumovou známost, a někteří z nás uchovávají ve svých hlavách všelicos, a přece nevlastníme skutečně opravdu nic, dokud to prakticky neprožijeme a nezakusíme. Je tedy pravdou, co sám Pán říká: „Blahoslavení ti, kteří Boží slovo slyší a ostříhají (zachovávají)!“ (Luk. 11,28).

Ale 7. verš není jedinou narážkou na Boží slovo v této kapitole. O této knize a jejích slovech proroctví jest ještě jednou řeč v 10. a 18. verši a v 19. verši dokonce dvakrát. Jak velice Bůh bdí nad Svými slovy a jak velice On zdůrazňuje jejich neporušenost a moc!

Ale dodatečně k tomuto velkému těžišti dostáváme také určitý krásný popis samého Pána Ježíše, toho Přicházejícího. Jako v Malachiáši je také zde použit určitý obraz. Tam to bylo slunce spravedlnosti, které vychází v plném jasu, zde je to zářící hvězda jitřní, předzvěst toho budoucího dne. V 16. verši On se představuje nejen symbolickou řečí, nýbrž také osobně jako „Já, Ježíš“, a to má zvláštní přitažlivou moc na naše srdce. On zůstává vším tím, co představují obrazy, ale skutečností je sám Ježíš. Je pozoruhodné, že v poslední kapitole

Malachiáše jsou jmenováni ve spojení se sluncem spravedlnosti Mojžíš a Eliáš a že tito dva muži také byli s Ježíšem na hoře proměnění. Tenkrát Petr, jak známo, udělal chybu, že je chtěl postavit na téměř stejný stupeň se svým Mistrem. Oni byli jen služebníky, prošli svůj běh, každý svým časem a ve svém pokolení. Avšak Ježíš byl Jeden, který přišel z věčnosti do času. K Jeho jménu nedosahuje nikdo.

Ve Zjevení jsme přišli na konec zprávy. Mojžíš a Eliáš zmizeli. Petr a Pavel a všechna velická jména každého období zmizela, a zůstává už jen – Já, Ježíš. Stojí tu před námi v celé Svě slávě a velikosti. On je ten přicházející, a On přijde brzy, resp. rychle. Možná, že jsme toto slovo vztáhli trochu příliš na časy a staletí, zatímco přednostním významem rychlosti není nějaké ponenáhlé rozvíjení, až On přijde, nýbrž rychle jako vzplanutí blesku! Až On přijde, dojde všechno k vítězoslavnému ukončení.

Až bude celá Boží Církev skrze Něho uvedena do slávy Otce, bude každé oko spočívát na Tom, který je tam uvedl. My nebudeme mít nic, čím se chlubit, při mnohém selhání, které porušilo naše pozemské stezky. Všichni obyvatelé nebe budou mít své oči zaměřené na Ježíše a budou říkat: „On to učinil.“ Ani jeden z nich nezahyne. Každý bude na svém místě, každý přiveden domů do slávy, podle předsevzetí Otce. Úžasný, desetitisíckrát úžasný je Ježíš! Proto my, zatímco na Něho čekáme, říkáme: „*Amen. Přijď, Pane Ježíši!*“

„*Milost našeho Pána Ježíše Krista budiž se všemi svatými!*“ Posledním výrazem v Malachiáši je „*ranění kletbou*“. Ale na konci Zjevení není žádná kletba. Zlořečení Starého zákona musí uvolnit místo milosti Nového zákona. Milost našeho Pána Ježíše Krista **bude** se všemi svatými a nikdy nepochybí, protože to je dokonalá milost, která nás všechny přivede k slávě. Ale my si také skutečně musíme být této milosti vědomi.

Milost našeho Pána Ježíše Krista má být s námi všemi, když budeme až do Jeho příchodu procházet přítomnými poměry únavy, těžkostí, bojů a pouště. Má vcházet do našich srdcí a být vyjadřována v našem životě. Potřebuje ji celá Boží Církev. Potřebuje ji každé jednotlivé shromáždění Božího lidu. Boží svatí – ty i já a všichni ostatní – ji velice potřebujeme. Požehnaný budiž Bůh, že tato milost na nás spočívá a je nám v každé pomyslitelné těžkosti k dispozici.